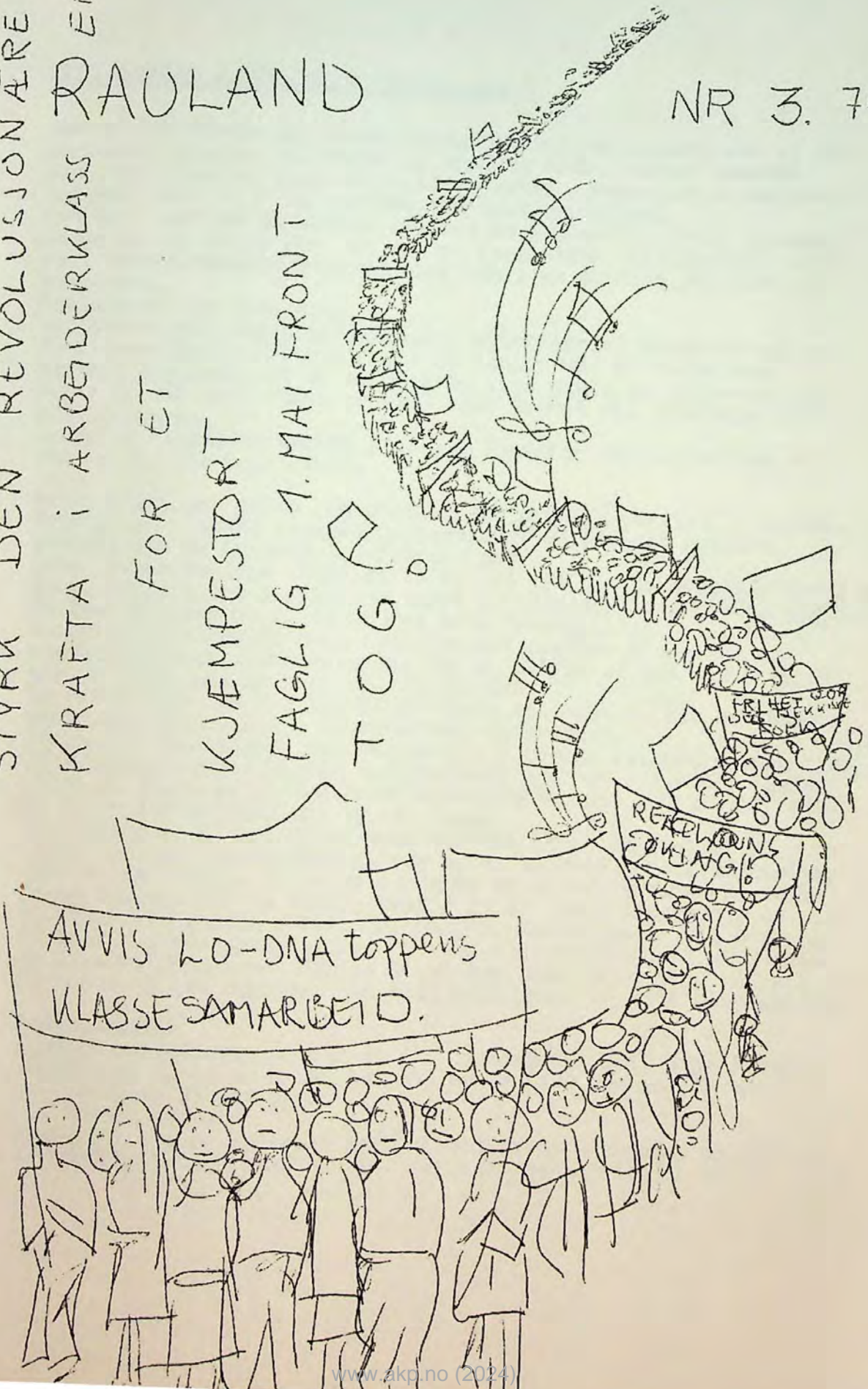

STYRK DEN REVOLUSJONÆRE
KRAFTA I ARBEJDERKLAAS
FOR ET
KJÆPESTØRT
FAGLIG 1. MAI FRONT
TOG

NR 3. 74

KVINNEFRONTEN - HVOR STÅR PARTIET IDAG?

Noe av det første jeg hørte om da jeg ble organisert var at vår partiavd. gjennom diskusjon og analyse hadde kommet ~~frxxxxix~~ fram til at et seminar om familien måtte gjennomføres snarest. Det var våren 1977 og partiet var helt nystiftet.

Som ny i partiet og ensomt opptatt av kvinnefrigjøring gjennom mange år sto dette for meg som en fantastisk mulighet til å få satt kvinne/mann/barn-spørsmålet inn i en holdbar politisk sammenheng.

Realiteten ble ikke slik.

Opgavene kom, store og viktige - prioritering resulterte i at familieseminaret rykket lenger og lenger ned på lista over viktige oppgaver. Vi er et ungt og lite parti og oppgavene nå vente på sin tur. Turen er ennå ikke kommet til kvinnes frigjøringskamp.

I dag er familieseminaret fjernere innenfor partiavdelinga vår enn da jeg ble organisert.

Hvordan stemmer dette med utviklingen utenfor partiet, i kvinnefronten og i andre kvinneorganisasjoner og når det gjelder utviklingen av kvinnefrigjøringskampen?

Etter Kvinnefrontens medle stall er økt til det dobbelte siden i ~~fjor~~ fjor. Aktiviteten i hele spekteret av kvinneorganisasjoner har økt. Avisene skriver om dette ut fra sine forskjellige politiske holdninger. Høyrekvinnens Landsforbund opptreer offensivt som pressgruppe mot arbeidsplassen vår og vil ha et ord med i laget når vi lager noe om kvin er. MAP liseså.

LO reklamerer med nye tiltak på denne sektoren og gir ~~xxxxxxx~~ ~~xxxxxxx~~ seg ut for å ivareta våre interesser.

SV bruker Stortingets spørretime til å fremme kvinnekrav, samtidig SV i kvinnefronten kjører splittelseslinje mot AKP etter landsmøtet på tross av at den arbeidsplattformen som AKP støtter fikk et overveldende flertall av stemmene.

Kvinnefronten på arbeidsplassen vår har like mange eller fler medle mer enn partiavdelinga vår og er tildels ganske offensiv.

Hvis vi er villige til å se oppdager vi at aktiviteten på hele denne fronten har en veldig bredde og at mange interesser er ute og fisker i kvinnes frigjøringskamp. Velviljen er til å ta og føle på hos vår motstandere, men under overflaten vet vi at det er like beinhardt som før og at mottrekkene kommer med en gang det finnes en liten mulighet med slag både under og over beltet.

~~xxxxxxxxxxxx~~

Innefor partiavdelinga vår er det mistenkelig stille på dette området på tross av at vi har de mest aktive jentene på vår arbeidsplass blandt oss.

Hva kommer det av?

Siden jeg ble organisert har jeg med jevne mellomrom diskutert kvinnefrigjøring/barn/familie med kolleger. Dette er en del av de

holdningene jeg har møtt:

- Dette er vi jo enige om i partiet og husk at det er kapitalen som er hovedfienden.
- Vi har en linje som jeg er enig i og derfor tenker jeg ikke noe særlig på det.
- Det var ikke derfor jeg gikk inn i partiet og dessuten må vi prioritere de viktige oppgavene først.
- For meg er ikke dette noe stort problem og de som kjenner det på kroppen får gjøre noe med det.

Disse holdningene er både forståelige og forklarlige, men spørsmålet er jo: hva resulterer de i? Vi ser at familieproblemer/samlivsproblemer dukker opp hos oss alle etter tur, men dette blir i praksis ~~ikke~~ betraktet som privatproblemer.

Barn finnes det også noen av etterhvert. Ansvar og omsorg for disse blir uten videre ansett som privatproblemer. Det kollektive ansvar snak er vi av og til om, men i praksis glir det med sitt fraver. Sy patåsør med eneansvar for flere barn måtte si nei til å gå på sirkel fordi hun ikke hadde hjelp til ungene. Ansvar for Kvinnefronten hos oss er uten nevneverdig diskusjon i partiavd. overlatt til noen få (for få) kvinneaktivister. Aktivitet på denne fronten er noe som interesserte jenter bør drive med i tillegg til de andre forpliktelsene. Et par unntak ~~finnes~~ finnes hvor jenter har dette som prioritert oppgave.

Når vårt praktiske grunnlag for arbeidet med kvinnekampspørsmål er så svakt skal vi ikke undres over at det er stillstand og mangel på fruktbar diskusjon innenfor partiet, mens den ideologiske og praktiske kamp utenfor partiet tiltar i styrke med en hastighet som jeg ikke ~~trodde~~ hadde trodd var xm mulig for et par år siden.

Hvorfor er det slik?

Det står klart for meg at det er slik fordi vi mangler praksis og praksisen mangler vi fordi forståelsen for hvor viktig kvinneka pen er, er for dårlig. Vi har idag bare begynnelsen til en ~~teori og til en holdbar analyse,~~ teori og til en holdbar analyse, og til nå en nokså beskjeden og tilfeldig praksis.

Hvorfor mangler vi så en skikkelig praksis når vi alle er klar over at teori og praksis er de to forutsetningene for videre utvikling av politikken?

Jeg tror den største vanskeligheten idag er påstanden om at vi er enige i spørsmålet om kvinnefrigjøring og at hovedlinjene er klare og riktige. Når det gjelder det endelige mål er alle ~~sikkert~~ ganske sikkert enige, men når det gjelder del-målene og midlene vi nå bruke i kampen tror jeg det hersker uenighet og til dels forvirring. Men siden en stor del av oss ~~har~~ har godtatt påstanden om enighet, resulterer nettopp denne enigheten i at motsetningene

blir tildekket istedetfor å komme tilsyne. Behovet for å prøve ut i praksis hva vår teori innebærer for hver enkelt av oss, innenfor partiet og utenfor partiet, ~~blir kvalt~~ blir kvalt.

Min påstand (som jeg gjerne vil ha diskutert) er at vår politikk på dette området er preget av alvorlige borgerlige feil, og at vi ennå ikke har klart for oss følgende:

- 1) Kvinnekamp er frigjøringskamp
- 2) Noen tjener på at vi er undertrykket, i hovedtrekk: kapitalen, i det daglige, praktiske liv (vi har jo alle en borgerlig oppdragelse); mannen.
- 3) Kvinneundertrykking eksisterer både innenfor og utenfor partiet.
- 4) Kvinnefrigjøring angår både kvinner og menn.
- 5) Kvinnekampen utvikler seg uansett om vi ser mulighet til å prioritere den eller ei.

Det går fort på dette området i dag og utviklingen går fortere utenfor partiet enn innenfor. Det kan gå fort og galt hvis ikke partiet tar dette alvorlig og skjønner sin plikt til å være ledende også på ~~den viktigste~~ den viktigste fronten. Partiet og fronten må utvikle hverandre, men det forutsetter at partiet har en solid fundert politikk på frontavsnittet, en politikk som bygger på både teori og praksis og som er ledende i forhold til fronten.

Jeg har sakset noen sitater fra Hoxhas artikkel "Frigjøring av kvinnene under sosialismen:"

"Kvinnenes problemer er ikke skilt fra og uten forbindelse med andre problemer i samfunnet. Disse problemene kan ikke granskes med letthet eller løses lett, eller - hva som er enda verre - bli ignorert!"

"Den første konflikten mellom klasser i historien" sier Engels, "oppstår mellom mann og kvinne i monogamiet, og den første undertrykkelse av en klasse oppstår med at man en gjør kvinnen til sin slave"

"Lenins direktiv om at "hver kokke burde læres til å styre" utføres hver dag av partiet.

Derfor må partiet helt ut forstå spørsmålet om kvinnenes massedeltakelse i produksjonen, ledelse i økonomien og statsaker, erhvervelse av kultur og kunnskaper, og dette ikke bare som en viktig progressiv økonomisk faktor av største ideologiske, politiske og kulturelle viktighet.

(forts)

Sirene nr. 1 1974 om husmoras rolle. Hvordan vurderer vi husmødrene? Hvordan løser vi motsetningene mellom kvinner som er yrkesaktive og husmødrene?

I tillegg til dette finnes det sikkert mye stoff å ta av. Fra 2 jenter i partiavdelinga vår kommer det dessuten i nærreste framtid en artikkel som tar for seg samlivsspørsmål og begreper som moral/utroskap og seksualitet.

Jeg oppfordrer både de som er interessert i dette og de som snarest bør bli interessert til å fortsette diskusjonen her i Rauland.

~~Partiet~~

PARTIET TRENGER EN GJENNOMGRIPENDE DISKUSJON
OM KVINNEFRICJØRING!!

Ellinor.

P.S. ~~Jeg xxxxxxxxxxxx AKP xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~
For å unngå misforståelser er det nødvendig å føye til at jeg også mener at AKP har en bedre politikk når det gjelder kvinnekampen enn andre partier. Det hjelper bare så lite når AKP klart ligger etter i dagens situasjon.

"UT OG PROTESTER, UT OG PROTESTER"

Det nærmer seg 1. mai igjen og vi er midt oppe i maset med å mobilisere folk til et stort og slagkraftig tog. Men for enkelte går det kanskje tregt? Fordi de liksom ikke får den store gløden. I mars. For noe som skal skje i mai. Og fordi de kanskje ser det som en plikt, mer enn en glede. Det er vel ikke noe å skamme seg over. Borgerlig inndoktrinering i mange år har vel satt sine spor.

Men for mange representerer denne dagen den virkelig store festdagen, da de ble pyntet av mor (eller far) og fikk være med til byen og se på tog (eller gå med) og kanskje også fikk is. Og var hyggelige og i sin fineste puss.

Vår bakgrunn kan vel være så forskjellig. Og det kan være vanskelig å mobilisere når man har det i hodet, men ikke "i blodet". Dessuten er det ikke alltid like populært å snakke om demonstrasjonstog og 1. mai. - Yrkesdemonstranter, sier folk.

Overskriften til denne epistel er hentet fra refrenget på ei vise som ble sunget i et underholdningsprogram i TV for noen år siden. Den harselerte over folk som gikk i demonstrasjonstog når det var noe de ville si.

Og en kan jo spørre seg om det virkelig er nødvendig å gå i tog idag? I demonstrasjonstog? - Det finnes jo så mange andre ytringsformer som er mer virkningsfulle, sier mange. F.eks. skrive innlegg i avisen, eller sende klage til det offentlige, eller tilogmed legge saken fram for en stortingsmann. - Vi lever i et gjennomorganisert demokrati, der veien til toppen er åpen, og toppen er lydhør for folks krav! - Demonstrasjonstog er gammeldags og avlegs, sier folk.

Å ja, la oss se litt på det. Det er klart at man sikkert kan få mange til å nikke begeistret ved å skrive gode avisartikler, man kan også sikkert få en velvillig stortingsmann til å fremme ens syn i en komite, eller kanskje driste seg til et spørsmål i spørretimen, men hjelper det egentlig noe?? Er det nok å få en stor skare av hjemmesittende nikkere, av velvillige stor- og små-tingsmenn?

Er det ikke behov for at de som er enige ser hverandre? Det er jo mennesker det er snakk om, mennesker av kjøtt og blod som ønsker noe sammen, som har felles syn på mange ting og felles ønsker og krav, og som følger nødvendigheten av å stå og gå sammen, for å gi hverandre

styrke og tro på at det nytter. For det er en bra ting å se at man ikke er alene, at man ikke går rundt med særegne meninger - men at det også er andre som faktisk mener det samme og at det vi mener er så bra at det kan skrives med store bokstaver på en plakat og løftes høyt opp slik at alle som vil kan lese og se!

V Og når mange løfter en mening høyt opp så alle kan se den, da reiser nikkerene seg fra stolene og går med!

Flere og flere!

Men noen må begynne. Og ikke minst; noen må fortsette.

Så vi da. Bedrift med vesentlig funksjonærer, uten tradisjoner i l. mai-tog, uten særlig "interesse" av å bruke en fridag til å trampe rundt i gatene. (Men forøvrig er jeg enig i politikken...)"

Visa klinger i ørene igjen:

"Ut og protester...". For mange kvier seg vel egentlig for å være med fordi det ikke er "comme-il-faut", det er ikke slikt pene mennesker gjør, det er udannet, faktisk nesten - folkelig!

Skal vi la oss hjernevaske av borgerlig inndoktrinering, slik at vi ikke tør å gjøre det vi egentlig mener fordi det ikke er "passende"?

En gang gikk jeg i tog fra Tønsberg til Oslo. Påskemarsj mot atomvåpen. I snøstorm.

Det er langt fra Tønsberg til Oslo. Men heldigvis gikk jeg ikke alene.

Det var mye asfalt - og mange biler som tutet, og folk inni som vinket oppmuntrende. Og noen som hyttet med neven, ropte skjellsord og tutet iltert. Fordi de ville ha atomvåpen? Kanskje, men mest fordi noen hadde skrevet ~~meningen~~ sin opp på en plakat for at alle skulle se den! Og det måtte bety at de sto for den, at de gikk for den. Og det stemmer ikke med inndoktrineringen. Med at det er "politikere" som mener noe, og de andre som sitter hjemme og nikker! Det stemmer liksom ikke med det "pene, dannete" samfunnet, fordi det betyr at noen er villige til å "ofre en fridag" (og sikkert flere) for en mening.

Og det er farlig. For tenk om slikt spredde seg. Om det ble en massebevegelse. Uff og uff! Det kunne jo bli revolusjon av det!

Akk ja.

Sløyolf

" K A K A . " (og bakerene.)

Det brygger opp til stor politisk strid her i landet i månedene som kommer. Lønnsoppgjøret er i gang, forhandlingene er startet i de fleste forbund. Forskjellen mellom kravene og tilbudene er så store at enkelte forhandlinger brytes etter bare 30 minutter. Partene er uforsonlige. Det kan bli plassoppsigelser, lock-out og politiske streiker.

Det er særlig prisstigningen som skaper vansker. Det er etterhvert klart for alle at prisstigninga vil sluke alle de lønnsforhøyelsene som er krevet, - og vel så det. Likevel vil ikke arbeidsgiverene gå med på de lusne kravene som er stillet. Alle venter på regjeringa, lurar på hvilke tiltak den vil ta for å dempe prispresset før eventuelle innrømmelser i oppgjøret kommer på tale.

Det er innlysende at forbundene har stilt for svake krav. Selv Aukrustutvalgets regnemestere mener at prisstigninga blir større enn ventet. Samtidig jamrer arbeidsgiverene over at eventuelle lønnsforhøyelser vil føre til dyrere varer som igjen presser prisene oppover. Det er det vel ingen

tvil om at de vil gjøre, dersom profitten skal være like høy, eller helst høyere.

Det er nemlig tre måter de kan angripe problemet på:

- 1) Rasjonalisere bedriftene ennå hardere, slik at det produseres mer på kortere tid, billigere måte.
- 2) Legge på prisene, slik at bedriftens inntekter stiger.
- 3) Minske profitten. (!)

Riktignok er det til stadighet bevist at lønnsforhøyelser bare representerer en liten del av en vares pris, men vi kan vel vente oss tiltak både på den ene og den andre måten. Den tredje kommer nok ikke på tale!

DNA sitter i regjeringa, nært knyttet til LO-toppen. Det er viktig for disse to maktsentra å opprettholde sine posisjoner. Det gjøres ved å "dele kaka" på en slik måte at (nesten) alle blir fornøyd. Et intimt taskespilleri mellom regjering og fagbevegelse, slik at ikke kapitalens hellige profitt røres! Og så, ved massiv demagogi fortelle lønnstakerene at de har fått det som var mulig å få, uten at landet gikk på rattata!

Arbeidsfolk! Pass på! La dere ikke lure av klassesamarbeids-

folk! Stå fast på kravene, og stå samlet! Og vis styrke til venstre for DNA-LO - toppen. Gjør 1. mai til en dag der vi viser enhetlig vilje til kamp mot lureriet!

Tilslutt to gåter som ihvertfall bonerlige økonomer vil ha problemer med å gjette. (Vi burde klare dem som ingen ting.)

GÅTE nr. 1

Hva er det som gjør at det i et land (her USA) samtidig kan være:

a) Arbeidsløshet

b) 4% lønnsøkning

(a og b fører til at det er lite penger blandt folk, liten etterspørsel)

og c) 10% prisstigning?????

Svaret begynner på M.

(Siden vi lever i kapitalismen, i det kapitalistiske økonomiske system, kan vi merke oss Loven om tilbud og etterspørsel som sier: Lite tilbud = stor etterspørsel = høyere priser (og omvendt).

GÅTE nr. 2

Hvis lønnsøkning fører til at det blir mere penger blandt folk = kjøpepress = etterspørsel = høyere priser, hvordan kan prisene i Norge fortsatt stige og stige enda alle er enige i at real. disp.

inntekt har sunket!?????(siden-71)

Også her begynner svaret på M.

Som et apropos til Skånland-utvalg, samarbeid mellom regjering og fagbevegelse og denslags, kommer helt tilslutt et lite sitat:

Det Norske Arbeiderparti"tilstreber arbeidsmidlenes overgang til samfundets felles-eiendom, og produksjonen forandret fra kapitalistisk til sosialistisk. Med den såkalte stats-sosialisme, der setter Staten i den private arbeidskjøpers sted, har Arbeiderpartiet intet at bestille."

(Fra DNA's prinsippogram, 1891.)

Sløyolf.

PÅ NOTATBLOKKEN

fra tariffkonferansen for staten står følgende:

Hva avgjør størrelsen på lønna?

Størrelsen avgjøres av klassekampen, av klassekreftene. Lønnsoppgjøret er alltid et kompromiss, - en gradmåler på politisk styrke. Er massene hjelpeløse med Aspengren på toppen? Årvåkenhet og aktivitet kan forandre, - men ikke på en dag!

Hva er "ei rimelig lønn"?

Under kapitalismen er ALLE krav "urettferdige", dvs. rettferdig lønn under kapitalismen er det samme som frihet for slaver innenfor slave-systemet.

Hvorfor må vi som kommunister delta aktivt i l.oppgj?

1) Lønnsoppgjøret avgjør graden av utbyttinga.

2) Tjen folket. Massenes velferd.

3) Bra oppgjør gir oss tillit og svækker sos. dem.

Vår politikk?

Vi kan ikke stille våre maksimumskrav (for det er i virkeligheten revolusjonen), men vi må stille sterke krav.

Usolidarisk lønnskamp:

- de sterke krever små generelle tillegg og baserer seg på senere i perioden å oppta lokale forhandlinger og få lønnsglidning.

- svake forbund blir stående med det lave tillegget.....

"Rare"ideer som må bekjempes:

Populistene: Spare, solidaritet med år 2000, reaksjonært å kreve lønnsøkning... osv.

Disse ser bare natur-resurser og glemmer mennesket. Vi må pavise at det ikke forandrer forbruket at arbeidsfolk krever mindre, for da vil kapitalistene få mere å investere og sløse med. Vise at utviklinga er en følge av det kapitalistiske systemet. Dersom bedriftene går nedennom, er det fordi kapitalen overføres til mere lønnsomme næringer.

Krise eller høykonjunktur?

Vekslingen mellom krise og høykonjunktur er en kapitalistisk lovmessighet! P.t. høykonjunkt. i bomull, olje, kopper.

De land som har disse råvarar, vil få investeringer.

Generellt: Krise i verdensmålestokk, men høyt investeringsnivå i Norge pga oljeressursene. Eksportindustrien økte ca. 20% siste år.

Høykonjunktur i Norge?

Bare i verkstedsindustrien og eksportindustrien (eks.Hydro) men derimot ikke i andre, som

for eks. fisk, jordbruk, skog osv. Norsk industri i en omleggingsperiode. Staten satser i sterke næringer, eks. olje.

Kapitalen ønsker:

Arbeidskraft! Behovet 1974: 10 000 nye arbeidstakere kommer ut av skoler etc. Av disse trenger oljeindustrien 5 000. Decesterende 5 000 skal fordeles på all annen virksomhet i Norge! Dette er selvsagt alt for få.

Hvor kan kapitalen hente folk?

- 1) Staten kan skjære ned, færre statsansatte.
- 2) Svake industrier legges ned.
- 3) Fremmedarbeidere.

Strukturrasjonalisering av svakere næringer. Vi raserer produksjonen i næringer som er viktige for folket, og satser på få næringer, eks. olje. Hvordan kan vi bygge sosialismen når vi er avhengige av få bransjer (med utenlandsk kapital) ??? Oljen vil styrke norsk monopolkapital og statskapitalisme, øke kapitaleksporten som er effektiv økonomisk imperialism.

Staten trapper ned. Stillingstopp på vår bedrift. Pengene trekkes ut av forskning, utdanning og helse. Rasjonalisering (30 timers uke i skole, "helse-fabrikker" på sentrale steder, sykehusnedlegg.) Pengene (og administrasjonsapparatet) settes inn i gigantforetak.

Hvem bestemmer prisene i Norge?

DNA-LO-toppen sier: Nær sammenheng mellom priser og lønninger

INDEX'en er basert på:

- 20% importvarer
- 20% konsumvarer, (bestemmes ikke av tariff/lønnsoppgj.)
- 5% husleie
- 10% tjenester der lønnsoppgj. ikke influerer
- 20% fiske- og jordbruksprod. (bset. ikke ved lønnsoppgjør)

75% av INDEX'en bestemmes ikke av lønnene!!

Pussig nok er tilogmed enkelte i AP klar over dette, for Arb.bl. 12/2-74 inneholdt faktisk en leder der det påpekes at bare ca. 20% av de varene som er med i indeksen er varer som det konkurreres om, dvs. som lønningene har innflytelse på.

Altså: BARE EN LITEN DEL AV PRISENE STIGER PGA HØYERE LØNNING-ER!!!

AKP til AP: Styrk landets økonomi! Stopp utenlandsk prisfastsettelse i Norge!

Hva med arbeidsavgiften?

Den betaler bedriften pr. ansatt. Dvs. at gjennomrasjonalisering og automatisering lønner seg for milliombedriftene.

Kamerater: Still sterke krav! Ingen takker dere for å være "snille"!!

Sløyolf